

Στις πτήσεις από Αθήνα και Θεσσαλονίκη προς Λευκωσία θα συναντήσετε «καλαμαράδες» με ογκώδεις βαλίτσες, λάπτοπ και αμύχανο χαμόγελο που ετοιμάζονται να προσγειωθούν στην κυπριακή πραγματικότητα με την ελπίδα ότι στην αδελφή χώρα θα μπορέσουν να «στεριώσουν» και τις περισσότερες φορές η ζωή τους δικαιώνει.

Στο νησί της Αφροδίτης βρίσκουν διέξοδο εκατοντάδες Έλληνες που απασχολούνται στον τουρισμό, την εστίαση, σε χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες, την εκπαίδευση ή σε ελληνικές επιχειρήσεις, καθώς τους τελευταίους 20 μήνες 1.500 εξ αυτών μετέφεραν την έδρα τους στη μεγαλόνησο. Μεταξύ αυτών έχουν κάνει «απόβαση» στο νησί γνωστοί καλλιτέχνες και δημοσιογράφοι.

Το κύμα μετανάστευσης των Ελλαδιτών εκδηλώθηκε το 2010 και συνεχίζεται με αυξανόμενους ρυθμούς. Σύμφωνα με στοιχεία της Υπηρεσίας Κοινωνικών Ασφαλίσεων της Κύπρου τον Απρίλιο του 2011 επί συνόλου 31.000 Ελλήνων κατοίκων, 10.000 ήταν εγγεγραμμένοι στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων, 2.000 λάμβαναν, μάλιστα, επίδομα ανεργίας από το κυπριακό κράτος. Την ίδια εποχή υπηρετούσαν στη δημόσια διοίκηση 1.043 και στην εκπαίδευση 471 Έλληνες.

Οι οικονομικοί μετανάστες από την Ελλάδα έτυχαν αρχικά θερμής υποδοχής, «είχαν σημαντική προϋπηρεσία και προσόντα οι ειδικευμένοι επιστήμονες» επισημαίνει Κύπριος εργοδότης, «οι επιχειρηματίες στα τουριστικά σώθηκαν, καθώς βρήκαν εργαζόμενους με εμπειρία, που γνώριζαν άπταιστα αγγλικά και φυσικά ελληνικά». Συν τω χρόνω, όμως, καθώς ο δείκτης της ανεργίας ανέβηκε από το 3% στο 10%, ο αριθμός των ενδιαφερομένων για διορισμό στην Κύπρο εκπαιδευτικών εκτινάχθηκε στους 9.000 και τα σύννεφα της οικονομικής κρίσης άρχισαν να σκιάζουν την Κύπρο, οι ισορροπίες φαίνεται ότι αλλάζουν. «Ωστόσο, η εδώ κρίση δεν μπορεί να συγκριθεί με εκείνη της Ελλάδας», σχολιάζουν

ειδήμονες, «έχουν γίνει κάποιες περικοπές και έχει μειωθεί η κατασκευαστική δραστηριότητα, η κατάσταση θυμίζει Ελλάδα του 2008, αλλά έως εκεί».

Η κοινή γλώσσα και κουλτούρα, ο καλός καιρός, η μικρή απόσταση από την πατρίδα, αλλά και η χαμηλή εγκληματικότητα μετατρέπουν τη μετανάστευση στην Κύπρο σε ιδανική επιλογή για πολλούς Έλληνες, ειδικά οικογενειάρχες. «Χαίρομαι που θα μεγαλώσουν τα παιδιά μου σε αυτόν τον τόπο» λέει στην «Καθημερινή» ο 41χρονος δρ Κοινωνιολογίας Γεράσιμος Χαριτόπουλος, που βρίσκεται εδώ και δέκα μέρες στην Κύπρο. «Στην πρώτη κυπριακή αγγελία που απάντησα, με κάλεσαν για συνέντευξη» θυμάται σήμερα ως γενικός διευθυντής σε ίδρυμα για άτομα με νοητική στέρηση. «Ευελπιστώ ότι σύντομα θα έρθουν τα δύο παιδιά μου, ενός και τριών ετών, μαζί με τη γυναίκα μου. Δεν είναι μόνο οικονομικό το κίνητρο της μετανάστευσης, αλλά είναι η ποιότητα ζωής και η προοπτική που θέλω να εξασφαλίσω στα παιδιά». Με την ίδια λογική ετοιμάζει τις βαλίτσες της η 25χρονη Σλαβιάνα, φωτογράφος και μητέρα ενός παιδιού 16 μηνών. «Έχω συγγενείς στην Κύπρο, που θα βοηθήσουν εμένα και τον σύζυγό μου» ομολογεί, «από τον Σεπτέμβρη ψάχνω συστηματικά δουλειά και βρήκα κάτι που με ικανοποιεί». Στα σχέδιά της είναι παράλληλα με τη δουλειά να εγγραφεί στο πανεπιστήμιο. «Με ανησυχεί η εξάπλωση της κρίσης, θα ένιωθα πιο ασφαλής αν μετακόμιζα εκτός Ευρώπης».

«Εξαιρετικές οι συνθήκες»

Από τα τέλη Αυγούστου εργάζεται στο Πανεπιστήμιο Κύπρου ο 30χρονος Κώστας Καραθανάσης. Έχοντας ολοκληρώσει το διδακτορικό του στο ΕΜΠ στον τομέα της βιοϊατρικής τεχνολογίας και εκπληρώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, ο Κώστας είχε καταλήξει ότι τον ενδιέφερε ο ακαδημαϊκός χώρος. Στην Ελλάδα, όμως, κάτι τέτοιο ήταν «αδύνατο». «Άρχισα να κάνω τα χαρτιά μου για την Ελβετία, όταν με ενημέρωσαν φίλοι ότι ζητούν επιστήμονες του κλάδου μου στην Κύπρο». Δέκα μέρες αργότερα ο Κώστας μετακόμιζε στη Λευκωσία με την ιδιότητα του ακαδημαϊκού επισκέπτη. «Η γραφειοκρατική διαδικασία προχώρησε πολύ γρήγορα, πολλά τα ανέλαβε η διοίκηση του πανεπιστημίου». Σήμερα, λίγο πριν από το τέλος της ακαδημαϊκής χρονιάς, νιώθει ικανοποιημένος από την απόφασή του: «Οι συνθήκες εργασίας είναι εξαιρετικές, η νοοτροπία κοντινή με τη δική μας, ενώ εδώ ξέχασα τι σημαίνει εγκληματικότητα» διηγείται. «Μεταξύ αστείου και σοβαρού όλοι οι φίλοι μου από Ελλάδα μου λένε: αν ακούσεις για καμία καλή δουλειά, πες μας...».

Η Καθημερινή